

det ærede Medlem overhovedet kan komme ind paa det, forstaar jeg ikke. Jeg skrev jo tydeligt og klart til Krigsministeriet, at Københavns Politi, som det fremgik af dets Skrivelse, ikke kunde besvare Spørgsmaalet. Det viser altsaa netop, at jeg har konfereret med Københavns Politi om det Spørgsmaal, som jeg nu sender over til Krigsministeriet. Og ikke blot det, men i min senere Skrivelse til Finansudvalget staar der lige saa tydeligt, at jeg har korresponderet med Politidirektøren. Derfor forekommer det mig, at det havde været ganske anderledes naturligt, hvis det ærede Medlem havde sagt: Justitsministeren skriver, at han har korresponderet med Politidirektøren, men han fremsender ikke dennes Skrivelse, det er dog uhørt. Hvorfor siger det ærede Medlem ikke det? Men den Skrivelse fremsender jeg ganske naturligt ikke, idet det var en Genpart af en tidligere Skrivelse med en Følgeskrivelse, som jeg skal komme ind paa om et Øjeblik; denne Følgeskrivelse var selvfølgelig overflødig, for saa vidt angaar det Punkt, jeg foreløbig er inde paa. Jeg tror, at det ærede Medlem efter disse Oplysninger vil sige, at den uhørte Fornærmelse eksisterer ikke.

Det ærede Medlem siger saa, at det Grundlag, der her foreligger, er ikke tilstrækkeligt, for Politidirektøren har ikke besvaret de Skrivelser, som er fremsendt. Heller ikke det forstaar jeg. Jeg tror, at enhver uholdt Betragter, som opererer med disse Sager, vil faa tilstrækkelig Oplysning af Politidirektørens Skrivelse. Finansudvalget har bedt om Oplysning om, paa hvilke Dage Rangeringer har fundet Sted. Der svares tydeligt og klart i Politidirektørens Skrivelse, at Detailoplysninger kan ikke gives angaaende de og de Spørgsmaal. Og naar Politidirektøren i en Embedsskrivelse oplyser forskellige Ting og ikke oplyser mere, saa er dog den naturlige Forstaaelse deraf den, at her foreligger alt det, som Politidirektøren ved; mere kan han ikke sige angaaende disse Dage. Det ærede Medlem ved jo ogsaa fra Rigsdagsdebatterne, at det her blev oplyst, at Politidirektøren ikke erindrede, at der havde været noget Militær til Disposition paa Valgdagen i 1918. Altsaa ikke blot af selve Politidirektørens Skrivelse kan det ærede Medlem Hr. Rode se det, men han ved ogsaa fra Oplysninger, givne her i Rigsdagen, som han ikke vil betvivle, at Politidirektøren paa det daværende Tidspunkt udtalte, at han ikke kunde erindre noget om Valgdagen. Jeg mener altsaa, at naar vi tager de Oplysninger, som nu er kommet frem,

og de Oplysninger, som tidligere er kommet frem her i Rigsdagen, har det ærede Medlem mere end nok til at bedømme hele Sagen.

Der er tidligere her i Rigsdagen paa en Maade, som det ærede Medlem Hr. Rode ikke vil protestere imod, oplyst følgende: at der bestod en Aftale mellem Militæret og Politiet, at det daværende Ministerium, af hvilket det ærede Medlem var Medlem, var bekendt med denne Ordning, at det daværende Ministerium og Politidirektøren forhandlede om den med det Resultat, at den blev opretholdt, og at den tidligere Justitsminister selvfølgelig bærer Ansvaret for alt, hvad Politidirektøren den Gang har foretaget. Det er oplyst her i Rigsdagen paa en Maade, som det ærede Medlem Hr. Rode hverken vil eller tør modsige. Dernæst har jeg personlig oplyst, at under den radikale Regering var der foretaget Rangeringer paa 33 Dage, og det er godtgjort, ikke blot med mine Udtalelser — dem fæster det ærede Medlem selvfølgelig ikke absolut Lid til —, men det er nu dokumenteret ved officielle Skrivelser, og dem ved jeg, det ærede Medlem har Respekt for. Nu er det altsaa absolut dokumenteret, at under den Regering, som det ærede Medlem var et fremtrædende Medlem af, har Rangeringer fundet Sted paa 33 Dage, saa det synes at være klart.

Ogsaa af en anden Grund forekommer det mig ganske mærkværdigt, at Oplysningerne ikke skulde være tilstrækkelige. Selve det ærede Medlems Partiformand udtalte her i Rigsdagen, hvad det var, han vilde have at vide gennem Finansudvalget. Han vilde foranledige det undersøgt, om det var rigtigt med de 33 Dage, og det er jo nu konstateret til Fuldkommenhed, at hver eneste Dag, jeg har opgivet, er korrekt, saa jeg synes, der er oplyst mere end nok. Jeg er nemlig hele Tiden gaaet ud fra, at det, som Finansudvalget ønskede, var positive Oplysninger; det var ikke, at jeg skulde komme med en Erklæring fra Politidirektøren om, at han kunde ikke oplyse det, og saa vilde Finansudvalget være tilfreds. Jeg opfattede Finansudvalget — maaske har jeg misforstaaet det — saaledes, at det gjaldt om at faa positive Oplysninger, og derfor gik jeg foruden til Politidirektøren ogsaa til Krigsministeriet. Hvis det var det ærede Medlems Tanke, at jeg kun skulde gaa til Politidirektøren og saa komme med negative Oplysninger, saa er det maaske en uhørt Fornærmelse, ikke mod Finansudvalget — for jeg er overbevist om, at Finansudvalget vilde have positive Oplysninger i Sagen —, men mod det ærede Medlem. Det er noget andet. Det ærede Medlem var